

BY AIR MAIL
PAR AVION

BY AIR MAIL
PAR AVION

Pohádka pro 21. století

Pohádka pro 21. století

Kolik už jsme viděli, slyšeli nebo četli klasických pohádek. Ukazují nám svět plný králů, princezen, nadpřirozených bytostí, kouzel a zázraků zasazený do dob dávno minulých. Dnes je ale všechno jinak. Žijeme v jiném světě, vznikají nové, moderní pohádky. Ale i Mach a Šebestová stále potřebují pro svá dobrodružství kouzelné sluchátko a králíci Bob a Bobek kouzelníkův klobouk.

Zkusme tedy ty prastaré pohádky také trochu zmodernizovat. Zasadíme je do současnosti, nabídněme hrdinům rekvizity ze současného života, pozměňme trochu jejich způsob myšlení, ale snažme se zachovat poučení a vyznění původní předlohy. Takové bylo zadání letošního almanachu a my jsme se s chutí začeti do dodaných nových nevšedních příběhů.

Většina převyprávěných pohádek skutečně odráží současnou dobu a často jim nechybí ani humor. Karkulky jezdí Pendolinem, Smolíčci milují místo hrášku pizzu a Růženky trpí alergií na růže. A pokud jste přidali ještě ilustraci, máme tady moderní pohádku v úplné podobě.

A tak se možná vy, mladí pohádkáři, jednou zařadíte po bok třeba pana Macourka nebo Čtvrťka a stanete se klasiky moderní české pohádky.

Už se těšíme!

Sněženka a sedm liliputů

V jednom městě, poblíž moderní jaderné elektrárny, žili rodiče se svou dospívající dcerou Andreou. Andrea byla obyčejná moderní holka, která jezdila na inlajnech, dělala parkur, skákala padákem a jezdila na snowboardu, ale ze všeho nejvíce milovala svůj hudební idol a tím byl 50 cent.

Když bylo Andrei 15 let, tragicky jí zemřela maminka. Její otec se po čase znovu oženil a vzal si bývalou Miss Europe. Otcova nová žena si s Andreou od začátku nepadly do oka. Macecha dokonce začala říkat dceři posměšně „Sněženka“, protože často navštěvovala whitesolarium, které tělo vybělí tak, že vypadá jako sníh. Sněženka rostla do krásy, ale s krásou rostly i konflikty mezi ní a macechou. Vše vyvrcholilo tím, když macecha navštívila své nejoblíbenější internetové stránky a zeptala se: „Google, Google, kdo je na světě nejkrásnější?“ A na monitoru se objevila fotka Sněženky s blikajícím textem No přece Sněženka. Tato informace maceše přímo vyrazila dech. Nejkrásnější by přece měla být ona. Neváhala ani okamžik, zavolala svého osobního bodyguarda a poručila mu, ať se Sněženkou zaletí jejich letadlem k elektrárně a shodí ji do chladicí věže. Bodyguard byl ale lidumil a Sněžence pomohl. Dal jí tryskový batoh a poradil jí, ať letí na Havajské ostrovy. Po příletu na ostrov se Sněženka zabydlela u místních domorodců. Bylo to sedm liliputů, kteří vypadali hrozivě, ale měli dobré srdce. O Sněžence se starali jako o vlastní. Mezitím macecha navštívila své oblíbené internetové stránky a málem omdlela zděšením, protože nejkrásnější ženou světa byla opět Sněženka. Macecha se rozhodla Sněženu najít a osobně ji otrávit kyanidem. S pomocí detektivní agentury Krejčíř a spol. ji vypátrala a odletěla za ní na Havaj. Na ostrově se převlékla za domorodku, jedem napustila ananas a vydala se za svou nevlastní dcerou. Přišla ke Sněžence s úsměvem a dala jí otrávené ovoce, které si Sněženka bez většího přemlouvání vzala. Po požití ovoce se Sněžence udělalo špatně a upadla do komatu. Liliputi Sněženu milovali, a proto jí uložili na posvátné místo, kam za ní den co den chodili, pečovali o ni a nosili jí všelijaké dary. Mezitím se na druhé straně ostrova, v luxusním letovisku objevil světoznámý zpěvák 50 cent. Po ostrově se šířily zprávy o spící krásce. Když se to 50 cent dozvěděl, ihned se rozhodl po ní pátrat. Sedl na motorku, projezdil ostrov křížem krážem, až Sněženu našel. Místní šamani mu poradili, že hudbou by ji mohl přivést k životu. Zkusil svůj rap, ale Sněženka ani okem nemrkla. Vtom si vzpomněl, že má na MP3 svou oblíbenou píseň Bílá orchidej od světoznámé skupiny Eva a Vašek. Nasadil Sněžence sluchátka a tu pecku jí pustil do uší.

Najednou Sněžinka otevřela oči, odhodila sluchátka a vrhla se na svého zachránce. Ještě ten týden uspořádali zásnubní hostinu a brzy potom se vzali. A jestli nezemřeli, žijí na Havaji ještě dnes.

Nikola Bluchová, 15 let, 9.B, ZŠ 17. listopadu

Tři prasátka

Bylo, nebylo... Za devatero horami a devatero řekami žila byla tři prasátka. Přišlo 21. století a prasátkům už se nechtělo žít jen v chlívků, tak se rozhodla, že si každé z nich postaví svůj dům. První prasátko bylo soutěživé povahy a chtělo mít dům co nejrychleji postavený, proto si postavilo dům z dřevotřísky. Nu což, bydlelo jako úplně první a ještě mu zbylo na pořádný gauč. Druhé prasátko chtělo levné bydlení, aby si mohlo koupit plazmovou televizi. Proto si postavilo dům ze sádrokartonu. Třetí prasátko si postavilo dům z cihel. Sice žilo v domě až za dva roky a nemělo ani gauč ani plazmovou televizi, ale bylo spokojené.

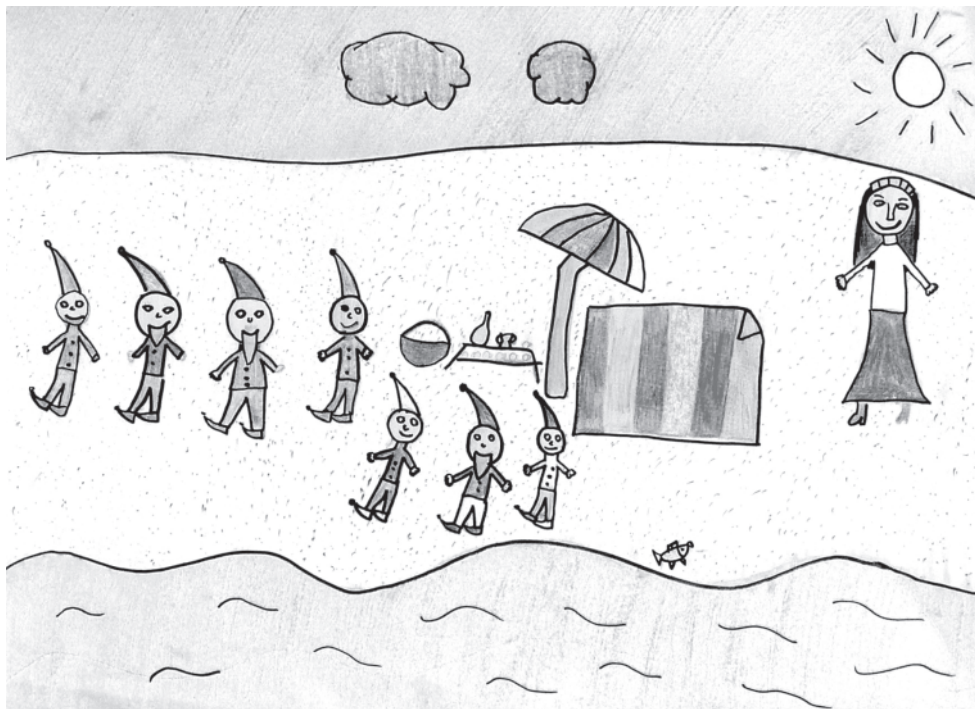
Jednoho dne přišel hladový vlk exekutor. Navštívil první prasátko, aby mu zabavil gauč. Prasátko nechtělo otevřít, a tak exekutor foukl z plných plic do jeho dřevotřískového domu a ten spadl. Prasátko vzalo gauč na záda a uteklo se skrýt ke druhému prasátku. Tam měl ale bohužel exekutor také namířeno, aby zabavil plazmovou televizi. Prasátka nechtěla exekutorovi otevřít, a tak exekutor praktikoval stejný trest a sfoukl jim dům. Obě prasátka popadla gauč a plazmovou televizi a utekla ke třetímu prasátku. Třetí prasátko dodržovalo splátkový kalendář, a proto tam exekutor nic a nikoho nehledal.

Všechna prasátka pak žila šťastně v cihlovém domě, seděla si na fungl novém gauči a koukala na plazmovou televizi.

Tomáš Jordánek, 15 let, 9.A, ZŠ 17. listopadu

Aneta Zemanová, 9 let, 4.A, ZŠ 17. listopadu

Darina Hubeňáková, 10 let, 4.A, ZŠ 17. listopadu

Jeníček a Mařenka ve 21. století

Jednou šli Jeníček a Mařenka s rodiči na výlet do hor. Nemohli se dočkat, až budou na vrcholu a uvidí celé okolí. Jen co tatínek zaparkoval, Jeníček s Mařenkou vystřelili z auta jako kulový blesk. Rodiče je ale ihned zastavili a řekli jim, že půjdou společně. Po namáhavém výstupu byli všichni odměněni pohledem na krásnou krajinu. Začínalo se stmívat a podle toho rodiče usoudili, že by mohli jít domů. Jeníček s Mařenkou volali na rodiče, že si půjdou nasbírat borůvky a že je za doženou za chvíli. Rodiče volali, ať si pospíší a pomalu šli. Jeníček s Mařenkou byli tak zabráni do sbírání borůvek, že si ani nevšimli padající mlhy. Chtěli jít za rodiči, ale nevěděli kudy. Jeníček chtěl zavolat rodičům mobilem, ale měl vybitou baterii. Chvilí přemýšleli, jakým směrem půjdou, za okamžik si jeden směr vybrali a šli. Po chvíli chůze zahlédli světýlko a vypravili se za ním. Jakmile k němu došli, viděli, že je to chata, která byla z velké části obalená perníkem. Jeníček šel ke dveřím a zaklepal. Nikdo neotvíral. Tak zaklepal podruhé, silněji a pak znovu, vši silou, až se mu ruka probořila do perníku na dveřích. Po chvíli se začaly dveře otevírat a vylezla z nich paní s odporně zelenou pleťovou maskou. Jen co se ty dveře otevřely, Jeníček s Mařenkou se vtačili dovnitř a začali líčit té paní svou situaci a požádali ji o pomoc. Paní bez váhání souhlasila s tím, že jim pomůže, ale až ráno, a zavedla je do nějakého pokoje. Jeníček s Mařenkou byli už ospalí a ani si nevšimli zamřížovaného okna. Ráno, když se probudili, chtěli vyjít z pokoje, ale byly zamčené dveře. Jeníček zabouchal na dveře, na to ta paní řekla, ať přestane, jinak jim nedonese snídani. Jeníček tedy přestal a sedl si na postel. Jak se tak díval, všiml si zásuvky u postele, vytáhl z jedné kapsy mobil a z druhé nabíječku a zapojil ji. Jen se začal mobil nabíjet, zavolal rodičům, že je vězni nějaká šílená baba. Za pár okamžiků slyšel vrtulník a viděl, jak přilétá k chatě. Hned poté, co přilétl, začali z něj vyskakovat ozbrojení policisté v kuklách. Rychle vnikli do chaty, zatkli tu paní a odvedli děti k rodičům.

Za pár dní se děti dozvěděly, že ta chata, ve které byly vězněny, byla zbourána, protože byla vystavěna v chráněné krajinné oblasti, bez stavebního povolení a zásadně(!) nesplňovala normy EU.

Lukáš Kresta, 15 let, 9.A, ZŠ 17.listopadu

O Anežce

Byla jedna holčička, která se jmenovala Anežka. Jednoho dne se rozhodla, že pojedje k babičce. Anežka nasedla do vozíčku, který řídil kozlík Šikula. Oba jeli čokoládovým dolem, až dojeli na konec trati, kde byla dvířka, kterými kozlík a Anežka projeli a hned byli na zahrádce u babičky. Anežka našla babičku svázanou ve skříni, kam ji zavřel zlý vlk. Anežka s kozlíkem ji vysvobodili a spolu s babičkou svázali vlka do pytle a zavolali policii, aby si vlka odvezla. Policisté dali vlka do útulku pro opuštěná zvířata. Kozlík, babička a Anežka si spokojeně hráli na zahradě a už jim nehrozilo žádné nebezpečí. Zazvonil zvonec a pohádky byl konec.

Lukáš Herblich, 8 let, 2.A, ZŠ Alšova

O třech děťátkách

Byl nebyl jeden rodinný dům, ve kterém žila rozvedená žena se třemi dětmi. Děti měly tři, šest a devět let, všichni kluci. Jmenovali se Jakub, Jan, Josef.

Jednoho dne odešla maminka do města na nákup a nejstaršímu Josefovi poručila: „Hlídej své sourozence a nikomu neotvírej!“ Ale co se nestalo. Když maminka odešla, pustil si Josef počítač a sourozencům televizi. Za chvíli se zabral do počítačových her a sourozence nehlídal. Asi za čtvrt hodiny se snažil dostat do domu zloděj. Malí nezkušení bratříčci mu otevřeli. Zloděj je nalákal na bonbony a vzal je s sebou. Také ukradl i spoustu cenností. Naštěstí mu z kapsy vypadl občanský průkaz. Za chvíli chtěl Josef sourozence zkontrolovat, ale co nevidí. Všechno je převráceno naruby a bratříčci nikde. Po chvíli našel Josef občanský průkaz zloděje, pečlivě ho uschoval a zavolal mamince. Když to slyšela, málem omdlela. Občanský průkaz odnesla na policii, kde policajtům vše vylicila. Policie okamžitě vyhlásila celostátní pátrání po lupiči a klucích. Po týdnu policie dopadla lupiče a zavřela ho do cely. Děti navrátila v chatrném stavu mamince. Maminka byla šťastím bez sebe. A nejstarší Josef? Ten dostal ponaučení, že nikdy nemá nechávat bratry bez dozoru.

Kristýna Špačková, 12 let, 7.A, ZŠ Alšova

Dominika Buzková, 9 let, 4.A, ZŠ 17. listopadu

Sára Koksteinová, 10 let, 4.A, ZŠ 17. listopadu

Maminko, vař!

Kdysi dávno žila ve vesnici mezi Červeným kamenem a Bílou horou jedna velká rodina. Tatínek, maminka a deset dětí. Tatínek chodil do lesa kácet dříví a maminka se starala o děti. Nejvíc práce měla s vařením. Nakrmit jedenáct hladových krků jí zabralo téměř celý den. V chalupě se stále ozývalo volání: „Maminko, vař!“ Jednoho dne jí došla trpělivost a vzpomněla si, že pod Váňovým kamenem žije čarodějnice. Navštívila ji a poprosila o radu. Čarodějnice jí dala kouzelnou vařečku a řekla jí, že jakmile někdo vysloví „MAMINKO, VAŘ!“, bude vařečka vařit, dokud někdo neřekne: „ŘAV OKNIMAM!“ Maminka odešla spokojeně domů. Ráno, když děti začaly křičet: „Maminko, vař!“, vařečka začala sama vařit a na stole přibývalo nové a nové jídlo. Když už byli všichni najezení, maminka chtěla vařečku zastavit, ale zapoměla zařikávadlo a jídlo stále přibývalo. Tak se maminka rozhodla nosit přebytečné jídlo do školní jídelny na Alšově ulici.

Vojtěch Šindler, 8 let, 2.B, ZŠ Alšova

O Otesánkovi

Byl jednou jeden muž a žena. Přáli si mít syna, ale nedařilo se. Jednou v lese našel muž pařez, který mu připomínal děťátko. Vzal tedy ten pařez domů ukázat jej ženě. Žena ho dala do postýlky. Večer se ozvalo z postýlky: „Mámo, táto, já bych jedl.“ Tatínek se rozhodl, že půjdou všichni na večeři. Jenže Otesánek snědl všechno, co pan kuchař uvařil, ale pořád mu to bylo málo. Proto se tatínek s maminkou rozhodli, že Otesánka pošlou do léčebny. V léčebně Otesánka naučili, že má jíst vícekrát denně, ale po malých porcích. Otesánek se vrátil domů a maminka s tatínkem byli rádi, že to dobře dopadlo.

Lukáš Petrželka, 8 let, 2.A, ZŠ Alšova

Otesánek

Žili byli v jednom paneláku žena a muž. A protože neměli žádné děti, adoptovali si jedno z dětského domova. Otesánek byl velice hladový. Tatínek chodil do práce, maminka vařila a pekla. Otesánek jedl a jedl. Nakonec byl tak tlustý, že mu paní doktorka napsala lázně. Tam Otesánek zhubnul. Nakonec všichni žili šťastně a spokojeně.

Klára Bartoňová, 8 let, 2.A, ZŠ Alšova

O muži, který změnil, až vyměnil

Byla jednou finanční krize. Proto musel jeden muž za prací do Kopřivnice. Cestou viděl dvě ruce, jak se někdo pomalu topí. Rychle je vytáhl a člověka zachránil. Lekl se a řekl: „Vždyť je to sám Karel Gott!“ Gott mu za záchranu věnoval Mercedes-Benz. Muž si řekl: „O peníze mám postaráno, můžu jít domů!“ Cestou zpátky potkal motorkáře, který s ním chtěl vyměnit auto za motorku. Muž souhlasil a vzal si nejlepší motorku, kterou měl. Hned následně potkal prodavače kol, se kterým si vyměnil motorku za kolo. Jak si tak krácel, potkal prodavače koloběžek a už měl koloběžku. A už měl na dohled prodavače bruslí, se kterým si vyměnil koloběžku za kolečkové brusle. Nakonec potkal zlatníka, se kterým vyměnil kolečkové brusle za prsten pro manželku.

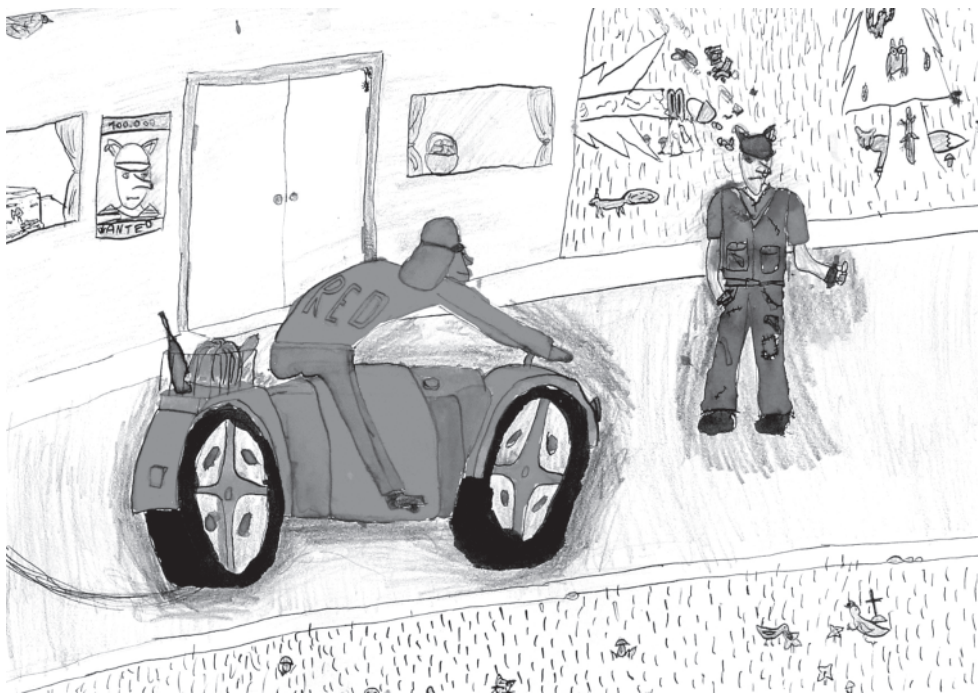
Když přišel domů, bylo všude zhasnuto a zamčeno. Tak mu nezbylo nic jiného než přelézt balkón. Přitom mu vypadl prsten. Uvnitř ho čekala manželka, která byla strachy bez sebe. Všechno, co se mu přihodilo, jí povyprávěl. A když se ho zeptala, kde má prsten, řekl, že ho ztratil. Manželce to nevadilo, hlavní bylo, že už byl doma.

Daniel Németh, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

PRINCEZNA BAJKA!

Jakub Buryšek, 12 let a Karolína Vaňková, 13 let, 7.A, ZŠ Alšova

Jakub Sumbal, 12let, 7.A, ZŠ Alšova

Zelená Karolínka

Byla jedna holčička, která se jmenovala Zelená Karolínka. Přezdívka vznikla kvůli tomu, že nosila zelené rifle, zelené boty, zelenou mikinu a zelenou kšiltovku. Jednoho dne maminka řekla: „Běž na vlak a zajed' do Prahy za babičkou. Chudák spolkla piercing z jazyka a teď musí být v nemocnici.“ Karolínka hned odpověděla: „Samozřejmě, co si mám vzít s sebou do kabelky?“ Maminka jí řekla: „Tady máš jelítka a jitrnice z naší zabíjačky pro babičku, ať už je v pořádku, a peníze na vlak a na útratu.“

A tak Karolínka nasedla na nejrychlejší vlak, který jel k babičce, bylo to Pendolino, ale co se nestalo. U východu z nádraží ji zastavil bezdomovec a řekl: „Co to máš v té kabelce?“ Karolínka hned odvětila: „Nesu jelítka a jitrnice pro babičku, která spolkla piercing z jazyka a leží v pražské nemocnici Kamenici“. Bezdomovci hned blýsklo hlavou, že by mohl Karolínu pronásledovat a pak jí ty voňavé dobroty ukrást. Karolínka se s bezdomovcem rozloučila a pokračovala v cestě za babičkou. Mezitím šel bezdomovec za babičkou do nemocnice. Tam babičku svázal a zavřel do skříně.

Když přišla Karolínka do babiččina pokoje, diví se a ptá se: „Babičko, kde máš rovnátka?“ a bezdomovec odpoví: „Už je nemusím nosit, už mám zoubky rovné.“ „A babičko, proč máš šedé vlasy?“ Bezdomovec řekne: „To víš, v drogerii byly slevy na šedé barvy.“ „A babičko, kde máš všechny peníze?“ To už bezdomovec nevydržel, vyskočil z postele, vytáhl zbraň a povídá: „Ruce nahoru a kabelku ke mně!“ Karolínka nevěděla, co v té chvíli dělat.

V ten moment přišel statečný doktor Mázl, který vše viděl na kamerovém systému a řekl bezdomovci: „Vzdej se, nebo ti dám injekci do zadku!“ Bezdomovec se zalekl a chtěl se schovat do skříně. Ze skříně ale vypadla babička, kterou doktor Mázl rozvázal. Mezitím se o bezdomovce postarala ochranka. Potom doktor Mázl, babička a Karolínka zašli oslavit dobrý konec do nemocničního bufetu U Bobiny zabíjačkou a čerstvým chlebem.

Olga Raffayová, 13 let, ZŠ Dr. Milady Horákové

O Jeníčkovi a Mařence

Jeníček s Mařenkou žili s tatínkem v karavanu na kraji velkého parkoviště. Vedle parkoviště stála benzínka, kde tatínek pracoval. Děti si přivydělávaly tak, že sbíraly na parkovišti poházené láhve.

Jednou se děti rozhodly, že si vyjdou do města a něco si koupí. Cestou Mařenka házela vršky od petflašek, aby poznali cestu nazpátek. Jenže nevěděli, že ve městě je úklidová služba Slumeko. Když tak šli, narazili na velký mrakodrap, který se tyčil do výše 100 metrů. „Můžeme se podívat nahoru a rozhlédnout se, jestli tady není nějaká cukrárna,“ povídá Mařenka. Vyšlapali 50 poschodí a rozhlédli se po okolí. V dále za městem viděli neónovou ceduli, na které byl nápis Perníková chaloupka U praštěné Berty.

„A hurá za město!“ křičeli jeden přes druhého. A tak došli k chaloupce, zaklepalí a čekali. Najednou se rozletěly dveře a v nich stála paní v zástěře, co vypadala jako Cruella z filmu 101 dalmatinů. Děti vešly dovnitř a dveře se za nimi zacvakly. Mařenka tušila, že je zle. Mezitím baba připravila těsto, aby mohla péct cukroví, koláče a perníky. Chtěla Jendu vykrmit, aby ho pak mohla upéct a sníst. Jenže Mařenka dostala nápad a záleželo jenom na ní, jestli Jendu zachrání. Když přišel den s velkým D, Mařenka si vzala plastovou lopatu, a když se baba skláněla u trouby, Mařenka s Jendou „šup“ s babou do mikrovlnky. Pak vzali nohy na ramena a rychle vyběhli z podivné cukrárny. Vršky od plastových lahví sice nenašli, ale i přesto trefili domů k tatínkovi do karavanu.

Všichni byli moc rádi, že se zase našli a společně žili šťastně až do té doby, dokud neumřeli.

Markéta Korenná, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Sůl nad diamanty

Kdysi dávno žil jeden významný politik, otec tří krásných dcer. Odmalička je oblékali do nádherných, drahých šatů od nejlepších návrhářů a dcery nosily pravé diamantové náhrdelníky.

Jednoho rána politik přemýšlí, které ze tří dcer by nechal svou obrovskou vilu. Zavolá je, aby mu řekly, která ho má nejraději. Nejstarší Agáta říká: „Já tě mám ráda jako všechny diamanty na světě.“ Prostřední Dita odpoví: „Já tě mám ráda jako ty nejdražší šaty na světě.“ „A ty, Stelo?“ ptá se otec nejmladší dcery. „Miluji tě jako sůl!“ „Jenom jako sůl???“ Otec se naštvál a Stelu vyhodil z vily.

Stela bloudila sama, ubrečená, po městě, zatímco její sestry si ve vile užívaly divoké mejdany. Na konci města potkala stařenku, jak si vydělává hraním na bubny. Vzdala se diamantového náhrdelníku a dala ho stařence. Stařenka poděkovala a zeptala se, proč je Stela tak smutná. Ta jí všechno pověděla a stařenka ji vzala k sobě domů. Tam Stela pomáhala se zemědělstvím a vařením.

Mezitím se ve vile konala velká oslava otcových šedesátin. Přijeli ti nejslavnější politici z celého světa. Jako hlavní jídlo připravili kuchaři dary moře a nakonec velký čokoládový dort. Najednou příběh šéfkuchař a křičí: „Všechna sůl se rozmočila! Čím mám teď solit?“ „Tak dovezte novou!“ řekl politik kuchaři. Na to už ale nebylo moc času, protože hosté umírali hlady. „Tak vařte bez soli!“ nařídil. Číšníci tedy přinesli na stůl neosolené jídlo, ale lidem vůbec nechutnalo. Pořád si stěžovali a pak všichni odešli. Celý týden se dojídala neslaná jídla. Z nedostatku soli otec i jeho dcery onemocněli, začali si uvědomovat, jak vzácná je sůl a mrzelo je, že Stele ublížili. Stele se u stařenky vedlo dobře. Vůbec nevěděla, co se ve vile děje, zato stařenka ano. Proto Stele dala plný pytlík soli, mapu a povídkové buchy a řekla, aby našla otcovu vilu a přinesla mu sůl. Když Stela přišla k vile, nechtěli ji k otci pustit, protože v otrhané sukni a špinavé halence ji nikdo nepoznal. Když ale ukázala, co nese, ihned ji pustili dovnitř. Přinesli chleba a Stela jim jej posypala solí. Politik se velmi radoval, když znovu ucítil chuť soli. A když se Stela umyla, všichni ji poznali a děkovali jí.

Stela se stala novou majitelkou vily a sůl jim už nikdy nedošla.

Petra Dinová, 14 let, 8.A, ZŠ 17. listopadu

O Budulínkovi

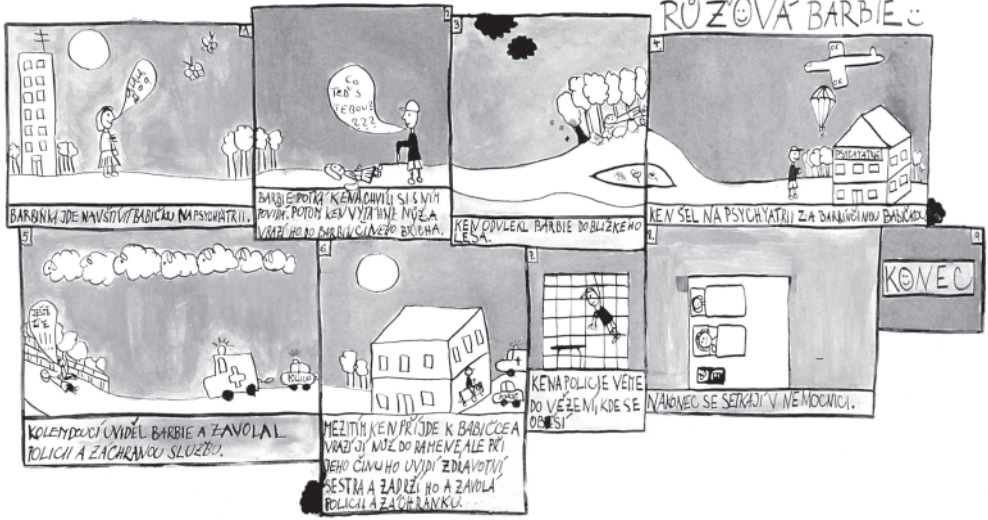
Ve velkém paneláku na sídlišti žili babička, dědeček a jejich sedmnáctiletý vnuk Budulínek. Jednoho dne se dědeček s babičkou rozhodli, že pojedou nakoupit do Shopping parku. Budulínka nechali doma samotného. Než dědeček nastartoval svou motorku, řekl Budulínkovi: „Budulínku, když jsem se včera vracel z pařby, viděl jsem, že kolem našeho domu čmouchali nějací tví kamarádi. Beztak by nám něco rádi ukradli. Až s babičkou odjedeme, utři nádobí a víš, že nesmíš z bytu. Máš domácí vězení, nezapomeň!“ Budulínek všechno slíbil a babička mu ukázala pizzu, kterou má sníst na oběd. Sotva dědeček s babičkou odešli, dostal Budulínek na pizzu chuť.

Pochutnával si na pizze a najednou slyšel, že někdo zvoní. Zvedl sluchátko a zjistil, že to jsou jeho kamarádi a ti říkali: „Budulínku, dej nám pizzu, nebo ti dáme na palicu!“ Budulínek si vzpomněl, co mu říkal dědeček, a tak kamarády do bytu nepustil. Kamarádi ale začali ještě hrůzostrašněji: „Budulínku, dej nám pizzu, nebo ti dáme na palicu!!“

Budulínek se bál, že když neotevře, tak mu ve škole nebo venku něco udělají. Otevřel jim. Když kamarádi snědli pizzu, popadli Budulínka a odvěkli ho někam na diskotéku. Když se dědeček s babičkou vrátili, velmi se podivili, že Budulínek není doma. Prohledali kde co, když dědečka najednou napadlo, že by mohl být na diskotéce. A protože byl dědeček slavný rockový zpěvák a babička bubenistka, nebyl problém se tam dostat. Jakmile dědeček začal zpívat a babička bubnovat, Budulínek je hned poznal. A protože byl Budulínek velice vychloubavý typ, zařval před všemi kámoši: „Dědo!!!“ Tak se stal Budulínek slavným.

Monika Kotalová, 14 let, 9.A, ZŠ 17. listopadu

RŮŽOVÁ BARBIE

Kristýna Špačková a Klára Jahodová, obě 12 let, 4.A, ZŠ Alšova

Alžběta Bortlová a Barbora Jonáková, obě 13let, ZŠ Dr. Milady Horákové

O Budulínkovi

Nebylo, bylo, za třemi popelnicemi, dvaceti mrakodrapy a čtyřmi nočními kluby stála malá vilka. V ní žili Budulínek, jeho babička a dědeček. Zatímco Budulínek sotva přišel ze školy, poslouchal R'n'b a hip hop, pařil na ICQ a večer si dělal malý mejdan s kamarády, dědeček s babičkou chodili do klubu důchodců, pouštěli si Evu a Vaška a pak se dívali na romantické filmy. To Budulínek nikdy nepochopil, proč jsou jeho prarodiče tak zaostalí.

Budulínek šíleně nesnášel hrášek, a proto mu babička objednala deset pizz, protože jeli s dědečkem na párty pro šedesátníky. Sotva děda s babi odešli, už si pochutnává: „Mňam, mňam, šunková je nejlepší!“ V té době zrovna kolem řádili liščí teenageři, kteří měli rádi pizzu. Hlavně šunkovou. Budulínek to bohužel nevěděl. Zrovna, když dojedl první a šel vyhodit ven prázdnou krabici, před sebou vidí liščího teenagera s kuličkovkou v ruce: „Dej nám hned ty pizzy!“ „Nedám!“ odmlouvá Budulínek. Jelikož Budulínek nesouhlasil, lišáci se naštváli a unesli ho na čtyřkolce. Sesbírali ostatní pizzy a prchali do svého úkrytu. „Au, nechte mě být,“ nařikal Budulínek.

Jakmile přišli babička s dědečkem domů, trošku v náladě, hned se začali strachovat o Budulínka: „Panebože, kde jen může být? Snad nešel do nočního klubu?“ povídá babička. Když si pustili zprávy, uslyšeli o těch liščích teenagerech, co ve městě vyvádějí a hned je napadlo: „Víš co babko, vezmeme to naše cédéčko s Evou a Vaškem a pustíme jim to.“ Když dorazili na místo, liščí doupě vypadalo jako malinká kadibudka.

Dědeček dal cédéčko do magnetáku a pustil ho na největší hlasitost. Liškám praskly bubínky a upadly do hlubokého kómatu. Budulínek vylezl ven a odjel s babičkou a dědečkem. Doma jim vysvětlil nešťastnou situaci. Babička pochopila, že to nebyla vůbec jeho vina, nýbrž její. Zapomněla totiž koupit odpadkový koš.

Anna Hromádková, 7.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Mobilka

Byla jednou jedna dobře založená rodina. Otec byl šéfem mobilové agentury. Měl dceru Marcelu, ale měla přezdívku Mobilka. Nikdo nevěděl proč! S touhle přezdívkou se jinak řečeno narodila. Její otec ale brzo zemřel. Předtím si však stihl vzít sousedku od vedle. Byla strašně zlá a měla dvě dcery - Hanu a Janu. A samozřejmě je měla radši než Mobilku. Po smrti manžela zdělila všechno jeho jmění. Jediné, co otec zanechal Mobilce, byla jedna SIM karta, která údajně splní tři přání.

Jednoho dne se konala mobilová schůze, na kterou mohli jít pouze lidé z mobilových agentur. Mobilka se chtěla také zúčastnit, jenže jí to její macecha nedovolila. Před odchodem jí řekla: „Nepůjdeš s námi nikam! Byla bys tam jenom pro ostudu!“

Rozsypala jí na zem SIM karty se slovy: „Jestli ty SIM karty nerozdělíš podle značek, tak si mě nepřej!“ Mobilka s pláčem přikývla. Vzpomněla si: „Mám přeci kouzelnou SIM kartu! Přeji si, aby mi někdo pomohl!“

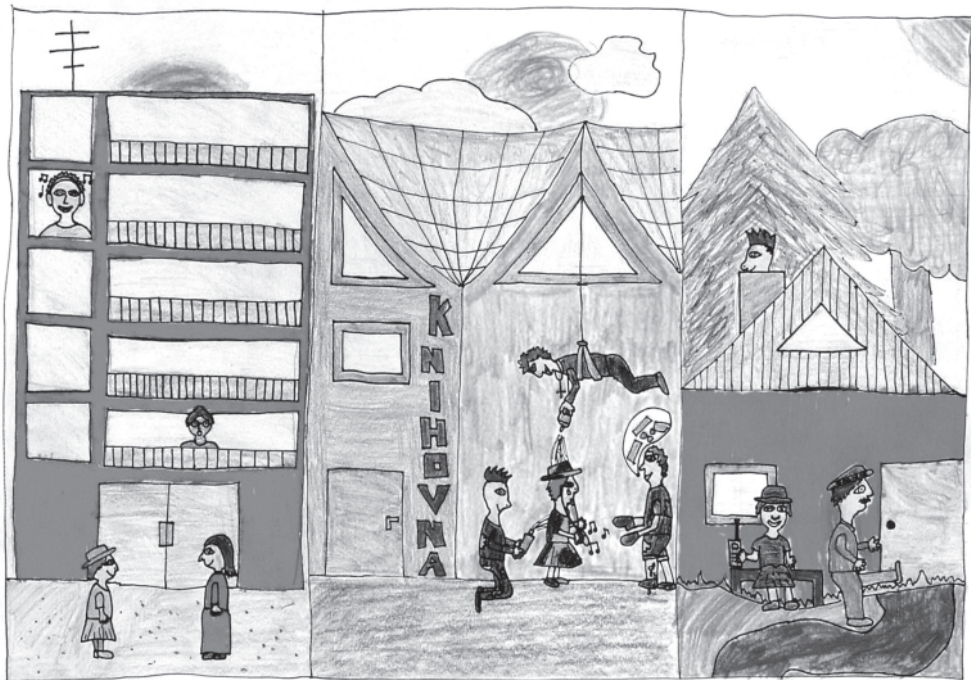
Přiběhly krysy a hned to za ni udělaly. Pak si přála dobrý mobil, aby měl ideální růžovou barvu. Na mobilovou schůzi by se dostala jediné s dobrým mobilem a hezkými šaty! Jediné, co neměla, byly šaty. Najednou spadly z nebe. Mobilka mohla jít. Přišla na schůzi a každý na ní mohl oči nechat i ředitel té největší agentury na světě. Přišel za ní a řekl jí: „Jsi velmi krásná, zatančíme si?“

Mobilka roztřeseně vyslovila: „Ano!“

Tančili spolu dlouho. Nevěděli, jak se jmenují, nevěděli o sobě nic, ale jediné, co věděli, bylo, že se milují.

A jak žijí dnes? Už ví, jak se jmenují, už o sobě ví hodně věcí a stále se milují.

Markéta Štěrbová, 14 let, 8. A, ZŠ Emila Zátopka Kopřivnice

Sára Radová a Michaela Riegerová, obě 13let, ZŠ Alšova

Zuzana Čermáková, 12 let, 7.B, ZŠ Alšova

Kašuvař

Za sedmero pekárny, šestero parky a patero elektroshopy žil táta Franta, máma Božka a syn Pepík. Jednou šla máma s tátou nakoupit a uviděli novinku na českém trhu - nový produkt „kašuvař“. Ale ta cena byla ohromná, přesně 15 000 Eur, a to je v přepočtu 420 000 Kč.

Máma řekla: „Táto, to chci, ale nevím, jak to uděláme, když pořádně nemáme ani na nájem!“

Táta na to: „Podíváme se na černém trhu, určitě tam něco takového bude.“

Tak se vydali na trh. Tam měli stejný produkt jen za 15 000 Kč. „Tak to tedy koupíme,“ řekl táta. Obchodník jim poděkoval a předal manuál k hrnci.

Když došli domů, Pepík se hned vyptával, na co to je a na co to máme. Máma odpověděla: „Na co by to asi bylo, ty chytráku, no přece na vaření.“

Jednoho večera šla máma Božka s tátou Frantou na diskotéku a malý Pepík zůstal doma sám. Někdy okolo desáté hodiny dostal Pepík hlad, proto chtěl vyzkoušet nový produkt „kašuvař“. Vytáhl hrnec, položil ho na stůl, vzal si manuál a četl: „Tento manuál pochopí i malé dítě. Položíte hrnec na stůl a přečtete toto slovo ‚Kašuvař‘. A hrnec produkuje kaši. Až budete mít kaše dost, řeknete ‚Kaši v hrnci přestaň vařit‘. A to je vše.“ Pepík to dočetl a hned se do toho dal. Řekl zaklínadlo a hrnec během 10 sekund navařil celý hrnec kaše. Poté chtěl říci zaklínadlo, aby hrnec přestal pracovat, ale nemohl si vzpomenout, jak ta slova zněla. A pak si vzpomněl, že manuál vyhodil z okna, protože si myslel, že to hravě zvládne.

Kaše v bytě pořád přibývalo, až byl plný. Pepík rychle doplaval k oknu a otevřel ho. Kaše začala kapat z okna na ulici, až i ta byla brzy celá zatopená. Najednou se ve dveřích bytu objevil obchodník a zařval zaklínadlo: „Kaši v hrnci přestaň vařit!“ Hrnec v tu chvíli přestal. Domů přišla máma s tátou a seřvali Pepíka, že už nikdy nesmí v kuchyni nic dělat. Pepík odpřísáhl, že už to nikdy neudělá a žiji si šťastně možná i teď.

Ondřej Kelnar, 13 let, 8.C, ZŠ Emila Zátopka

Smolíček pacholíček

Žil byl jeden chlapeček,
a říkali mu Smolíček.

Nebyl velký ani malý,
však parohy ho vždy nabraly.

Jelen jeho přítel byl,
z neštěstí ho vždy zachránil.

Když jelen na pastvu jednoho dne odchází,
někdo dům tajně obchází.

Tak, ty malý chlapečku,
otevři nám světničku!

Dáme ti pěkný dáreček,
ale otevři svůj domeček!

Smolíček se brání, bojí,
zlí lotři ho popadají.

Naložili ho do vozu
a zavezli do přívozu.

Jeho cesta má být daleká,
až do dalekého Mexika.

Rychle jelen uhání,
GPS ho zachrání.

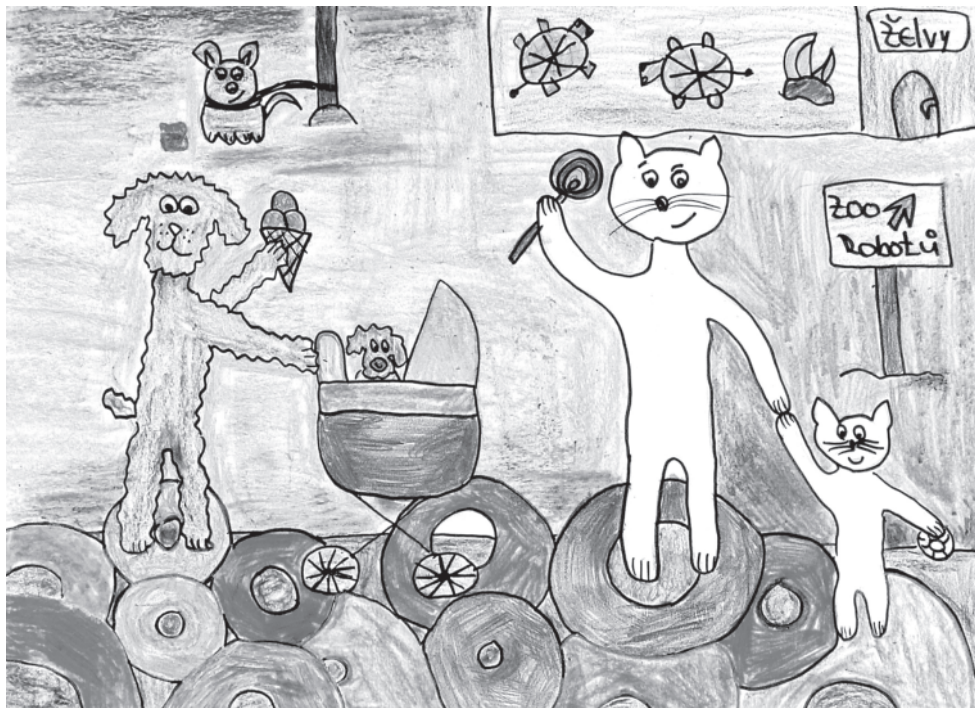
Se Smolíčkem se setkává,
na parohy ho nakládá.

Zlo bylo potrestáno
a přátelství zachráněno.

*Martina Bartoňová a Karolína Kryšková
8. třída, ZŠ sv. Zdislavy*

Michaela Hončová, 12 let, 6.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Verča Vyšínková, 12 let, 6.B, ZŠ Dr. Milady Horákové

Červená Karkulka

Červená Karkulka bydlela v Praze. Jednoho dne jí maminka řekla: „Jeď k babičce na Slovensko, nachystala jsem ti plný košík dobrot.“

Karkulka vyšla ven a zavolala taxi. Nastoupila a řekla: „Na Slovensko!“ Nevšimla si, že řidič je vlk. Vlk se zeptal: „Kam to přesně bude?“ „Štrba, Tatranská ulice, číslo 22, tam bydlí babička,“ řekla Karkulka. „Proč tam jedeš?“ „Vezu jí dobroty k narozeninám.“ Vlk si nastavil GPS a vyrazil na cestu. Když už tam skoro byli, vlk řekl, že došel benzín. „To je smůla, budu muset jít pěšky,“ oznámila Karkulka vlkovi. „Bude to 95 eur.“ Karkulka dala 100 eur a říká: „Drobné si nechte.“ Vlk ale lhal, protože měl benzinu hodně. Zajel k telefonní budce a zavolal babičce, že vyhrála milion korun a ať si to vyzvedne v Praze. Babička odjela do Prahy. Vlk se vloupal do domu a převlékl se za babičku. Karkulka přišla, zaklepała a vešla dál. Přivítala se s babičkou a zeptala se: „Proč máš tak velké uši?“ „Abych tě lépe slyšela,“ řekl vlk. „Babičko, tobě divně páchne z pusu,“ divila se Karkulka. Z čista jasna tam vběhl myslivec, protože měl s babičkou domluvenou schůzku. Poznal převlečeného vlka, uspal ho a odvezl do lesa.

Vtom babička přijela a Karkulka se jí ptá: „Babičko, proč máš tak tlustou kabelku?“ „Protože tam mám milión korun!“ odpověděla babička. „Představ si, Karkulko, někdo mi volal a oznámil mi, že jsem vyhrála milión. V Praze jsem zjistila, že to není pravda, a tak jsem si koupila alespoň jeden los. Vyhrála jsem a teď to roztočíme!“

Václav Staněk, 12 let, 6. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Šípková Růženka

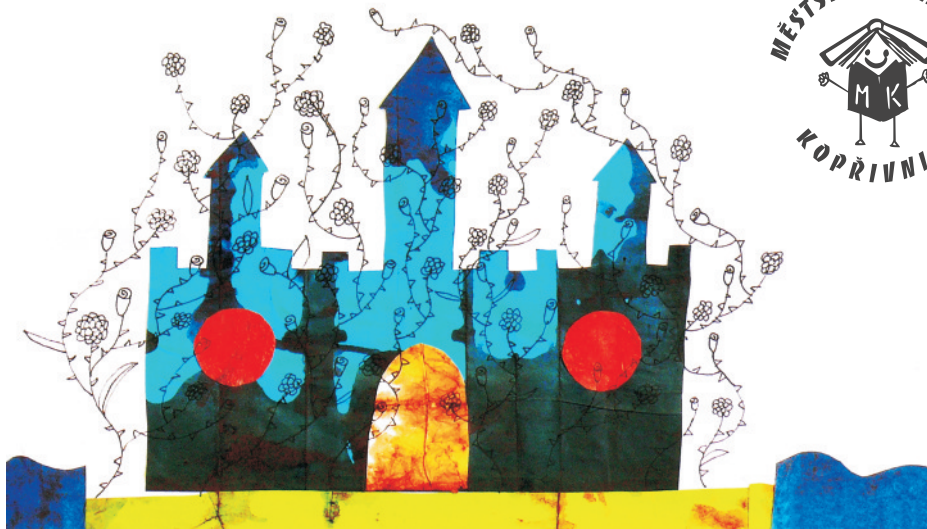
V jednom dalekém městě Šípkov se narodila holčička, které dali jméno Barča, ale protože Barča měla ráda růže, začali jí říkat Růženka, ale byl v tom jeden háček. Růženka měla na růže alergii. Takže jí nemohli ani žádnou koupit. Když bylo Růžence šestnáct let, měla už kluka. Ten se jmenoval David. Jednou tak šli s Davidem ze školy, když vtom Růženka uviděla stánek s růžemi. Řekla si: „Tak když si pro jednu koupím růži, nemůže se nic stát.“ Jednu růži si koupila, ale za chvíli začala kašlat, pčíkat a dusit se. Tak David musel zavolat sanitku, sanitka přijela a odvezla Růženku do nemocnice. Hned tam přijeli rodiče. Doktoři řekli, že dostala tak veliký záchvat, že to nemůže přežít. A aby toho nebylo málo, David odjel studovat do Ameriky. Potom už Růženka neměla nikoho, kdo by ji rozesmál a řekl jí, že se z toho dostane. Jednoho dne však potkala v čekárně na ultrazvuku Tomáše. Když se Tomáš uzdravil, chodil do nemocnice Růženku podporovat. Díky němu se Růženka uzdravila, Tomáše si vzala a to je konec příběhu.

Lidka Jurečková, 5. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Jak byl kocour Mikeš v cirkuse

Jednou šel Mikeš po cestě a potkal cirkus. Z jednoho vozu vystoupila dcera ředitele Alenka a spustila: „Ahoj, kocourku, jak se jmenuješ?“ „Jmenuju se Mikeš a jdu na procházku, protože nemám co dělat. Pepík je na prázdninách a babička s dědečkem odjeli autem na týden pryč.“ Alenka řekla, ať jde Mikeš taky do cirkusu než dědeček s babičkou přijedou domů. Kocour souhlasil a moc se těšil. Hned druhý den bylo představení. Alenka řekla, že vystoupení bylo moc krásné. Další den byl kocour v televizi i v rozhlase. Ale potom musel už jít domů. Byl z toho smutný, protože se mu nechtělo a řekl Alence, že na ni nikdy nezapomene. A bude o všem vyprávět babičce, dědovi a Pepíkovi.

Mária Jáchymová, 3. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Obrázek na titulní straně:

Markéta Kročová, 6.A, ZŠ Dr. Milady Horákové

Obrázek na zadní straně:

Romana Jeřábková a Lucie Hornsteinerová,
7. A, ZŠ Alšova

Obrázek uvnitř obálky:

Terka Janková, 4. třída, ZŠ sv. Zdislavy

Vydala Městská knihovna Koprivnice v roce 2009
jako dvanáctý almanach dětských prací.
Příspěvky byly redakčně upraveny.

www.hdk.cz

